

[Henning Rasmussen.]

tjent alles interesse, om vi som grundlag for diskussionen i dag om støtte til landbruget havde haft oplysninger, der var anerkendt af alle, om indtægter og udgifter for forskellige grupper af landbrugere, indtægter og udgifter, der kunne sammenlignes med byarbejdernes tilsvarende forhold.

I øvrigt viser svenske erfaringer, at tilsvarende organer i Sverige især har haft stor betydning ved at give hurtig og reel oplysning om indkomststigningerne hos forskellige grupper i befolkningen; for det, der sker, er som regel, at de, der endnu ikke har forhandlet deres indkomster, har stærkt overdrevne forestillinger om, hvad de andre har opnået. Vi har set det herhjemme. Sådanne uvildige oplysninger ville have været af uvurderlig betydning, da man sidste forår så tjenestemænd, funktionærer og landbrugere gå i kamp for deres økonomiske forhold under henvisning til, hvad der var opnået fra det private arbejdsmarked. Hvad fik de ud af det? At alle fik, på nær nogle af dem, der i forvejen lå i bund; og resultatet blev, at alle var utilfredse. Rigtige oplysninger kunne have bødet meget derpå.

Det er blevet sagt, at man ikke kan bringe interesse modsætninger ud af verden ved at sætte folk sammen. Nej, det kan man ikke; det skal man ikke — og det vil man heller ikke — forsøge på, men det af skaffe sig et mere sagligt grundlag at diskutere på er en stor værdi i sig selv.

Jeg har sluttelig kun én bemærkning, nemlig den, at vi ved, at dette råd og dets formandskab og sekretariatet ikke kan løse vore økonomiske problemer, men det kan yde et værdifuldt bidrag dertil. Om det bliver stort eller lille, afhænger bl. a. af den indstilling, tanken møder i tinget og i erhvervslivet. Her ser man det beklagelige, at mens bl. a. Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund, Arbejdsgiverforeningen og Industrirådet hilser dette forsøg på at bidrage til bedre forståelse i befolkningen af vor økonomiske situation velkommen, mener det parti, det konservative folkeparti, der sædvanligvis har de snævrere forbindelser til arbejdsgiverne, sammen med partiet venstre, at dette forslag kan man roligt afvise. Desværre er det sådan, at man har en kedelig fornemmelse af, at

sigtet egentlig er det lidt snævre at genere regeringen, specielt den højtærede økonomiminister. Jeg må derfor nøjes med at udtrykke håbet om, at de medlemmer af det konservative folkeparti, som har den direkte forbindelse med arbejdsgiverne, vil vælge disse organisationers saglige standpunkt i stedet for det politisk betonedede, de her vælger at give udtryk for.

Axel Kristensen: Jeg må måske begynde med at sige, at jeg synes, det er meget malplaceret af det ærede medlem hr. Henning Rasmussen at tillægge os de motiver, som han her gjorde. Det er helt urimeligt at sige, at vor modstand ikke skulle være saglig, men kun skulle gå ud på at genere regeringen. Det ærede medlem har ingen som helst ret til at bringe diskussionen ned på et så meningsløst lavt niveau.

Det er ganske åbenbart, og det har det været længe, at vi har manglet en samordning; dermed menes, at de forskellige økonomiske faktorer skulle bruges således, at den ene ikke modvirkede den anden, men virkede sammen på at skabe gunstige forhold i landet. At man mangler et sådant samvirkende organ, er åbenbart, og vi har fra oppositionens side stærkt kritiseret regeringen for, at den ikke har oprettet et sådant organ. Efterhånden forstår flere og flere, at dette samvirke ikke har været til stede, og derfor er der naturligvis i befolkningen et ønske om på den ene eller den anden måde at fremkalde et sådant samvirke.

Det ønsker vi også, men spørgsmålet er så, når vi ser på det lovforslag, der her foreligger, om det er egnet til at fremkalde et sådant samvirke, om det er gavnligt eller skadeligt. Man skal jo ikke gennemføre et lovforslag, som der er behov for, hvis lovforslaget ikke opfylder behovet, og det mener vi ikke det gør.

Hvor er det da, der mangler samvirke mellem de forskellige dispositioner og mellem de forskellige økonomiske faktorer? Klokkeren er blevet mange, så jeg skal nøjes med at henvise ærede medlemmer til, hvad jeg sagde ved første behandling. Jeg gav dér udtryk for, at selv på det felt, som regering og folketing alene råder over, er der ikke konsekvens i samvirket. Vor boliglovgivning og vor rentepolitik stemmer ikke sammen. Vor beskæftigelsespolitik og vor